

Arrest

nr. 115 134 van 5 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Tadzjiek, afkomstig uit Zolmabad, Surkhrod, Nangarhar (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit, groeide enige tijd op in Mirzaian, maar woonde nadien terug in voornoemd dorp.

Uw vader, S.(...) M.(...), werkte destijds onder Haji Zahir Qadir bij de Afghan Border Police (APB), maar nadat deze ontslagen werd en als parlamentslid in de Wolesi Jirga ging zetelen, stopte ook uw vader zijn activiteiten. Vervolgens begon hij te Nazar Abad (Surkhrod, Nangarhar) zijn eigen bedrijf, S.(...) M.(...) Crush Factory, dat instond voor de productie en aanlevering van crush (steengruis). Uzelf ging 's morgens naar school en bracht nadien het eten voor de arbeiders van het bedrijf. Ook hielp u

hen 's namiddags met het onderhoud van de machines. Uw broer, E.(...), was dan weer truckchauffeur en stond in voor het transport van de bestelde producten.

Op een dag werd de truck van uw broer evenwel leeg langs de kant van de weg teruggevonden. Hij bleek ontvoerd te zijn door de Taliban en in de brief die bij zijn truck werd aangetroffen, stond dat hij reeds een waarschuwing/vraag tot medewerking had gekregen, maar hier niet was op ingegaan. Nadien knoopte uw vader onderhandelingen aan met de Taliban teneinde de vrijlating van uw broer te bewerkstelligen. Er werd een bedrag van 50.000 Dollar/Euro gevraagd, maar zelfs na betaling kwam uw broer niet vrij. Uiteindelijk werd hij 2 maanden of 2 maanden en 20 dagen na zijn verdwijning, in Sunbullah 1391 (Augustus 2012), dood teruggevonden te Daronta (Laghman).

Nadien hielden de problemen echter niet op. Razaq, Maulawi Zioudin en Fazel Rahman, de broers van Jamagul – een Talib uit uw dorp die kort voordien door de Amerikanen gedood werd – stuurden uw familie immers dreigbrieven, waarin ze eisten dat u het contract met de Amerikaanse basis te Khogyani (Nangarhar) zou stopzetten. U kon hier echter niet op ingaan, maar omdat u toch schrik had van hen besprak u dit alles met uw oom langs moederskant. Deze gaf aan naar een oplossing voor u te zullen zoeken, al zou dit wel even duren. Ondertussen garandeerde u jullie partner dat de leveringen volgens contract zouden blijven verlopen, al besliste u nadien, op 1 Hamal 1392 (i.e. 21 maart 2013), het bedrijf, en meteen ook het land te verlaten.

Met de smokkelaar die uw oom had geregeld, reisde u via Karachi en Ghwadar (Pakistan) naar Iran, vanwaar u verder via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België reisde. Ongeveer 2 maanden later, met name midden mei 2012, kwam u hier aan. Enkele dagen later, op 15 mei 2012, vroeg u hier uiteindelijk asiel aan. Bij uw aankomst beweerde u ook minderjarig te zijn.

Ter staving van uw identiteit legde u een kopie van uw tazkara neer, alsook de originele tazkara van uw vader. Ter staving van uw asielrelaas legde u dan weer volgende documenten neer: een origineel certificaat ivm de politietraining van uw vader; 3 originele foto's van uw vader tijdens zijn voormalig werk bij de Afghan Border Police (APB); een kopie van een blanco factuur van uw vaders bedrijf; een kopie van de licentie van het bouwbedrijf, Said Shikeb Akhon Zada Construction & Road Company, met wie jullie een contract hadden; en een kopie van het contract dat jullie met voornoemd bedrijf hadden; en de enveloppe in welke deze documenten u door B.(...) J.(...), een van het bedrijfs' arbeiders, werden toegestuurd. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 11 juni 2013, legde u ook nog het postpakket neer dat u door uw oom werd toegestuurd, met daarin de originele versies van de documenten die u reeds als kopie had neergelegd, alsook 3 foto's van u en uw overleden broer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat aan uw beweerde minderjarigheid geen geloof kan gehecht worden. Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij liet uitvoeren door het UZ St-Rafaël (KU Leuven) luidde de conclusie van het medisch onderzoek immers als volgt: 'Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat Naqibullah Noori op datum van 22 mei 2012 een leeftijd van 20.1 jaar bereikt heeft met een standaarddeviatie van 2 jaar'. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind dan ook niet op u worden toegepast.

Verder dient aangehaald te worden dat het Commissariaat-generaal op zich niet betwijfeld dat uw vader, S.(...) M.(...), destijds onder Haji Zahir Qadir bij de Afghan Border Police (APB) werkzaam was. Wel merkt het Commissariaat-generaal op dat u zich in uw asielrelaas niet op de voormalige activiteiten van uw vader beroept (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 19-20), terwijl u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog liet uitschijnen dat de door u aangehaalde problemen hieraan ophingen (Vragenlijst CGVS, 2 augustus 2012, p. 3).

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat het voor het Commissariaat-generaal zo goed als onmogelijk is na te gaan of uw broer, E.(...), daadwerkelijk overleden is. Niettemin is het Commissariaat-generaal van mening dat – indien uw broer al gestorven zou zijn – het er niet op lijkt dat hij in de door u geschetste omstandigheden om het leven kwam. Zo verklaarde u dat de Taliban bij de truck van uw broer een brief zou achtergelaten hebben (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 19-20), maar legde u deze, noch de dreigbrieven die u nadien zelf zou ontvangen hebben (cfr. infra), neer op het Commissariaat-generaal. Ook stelde u dat uw broer 2 maanden of 2 maanden en 20 dagen vermist was toen zijn lichaam werd teruggevonden (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 19-20), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog verklaarde dat hij 5 maanden zou vast gezeten hebben (Vragenlijst CGVS, 2 augustus 2012, p. 3); en beweerde u plots dat de broers van Jamagul ook achter de ontvoering van en de moord op uw broer zouden zitten (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, p. 20), terwijl u voordien steeds over 'de Taliban' in het algemeen sprak en nergens op een verband

wees tussen deze feiten en de problemen die u nadien zou gekend hebben (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 19-20; Vragenlijst CGVS, 2 augustus 2012, p. 3).

Dit gezegd zijnde, dient verder aangehaald te worden dat ook de problemen die u zelf zou gekend hebben, ongeacht het bovenstaande, maar weinig aannemelijk en zelfs ronduit ongeloofwaardig zijn. Zo zouden de broers van Jamagul u 2 dreigbrieven gestuurd hebben, waarin ze eisten dat u het contract met de basis van Khogyani zou stopzetten (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 19-20), maar legde u, ondanks uw intentie dit alsnog te zullen doen (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, p. 20), deze dreigbrieven niet neer op het Commissariaat-generaal. Bovendien werd het contract dat u neerlegde, en aan de basis van uw problemen zou liggen, opgesteld op 20 juli 2009 (i.e. 29 Saratan 1388), en voorzag het in een leveringstermijn van 3 maanden, hetgeen – zelfs indien u zich mbt de dood van uw broer en uw vertrek uit Afghanistan van jaartal leek te vergissen (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 13; 16) – inhoudt dat het dateert van lang voor jullie problemen zouden begonnen zijn, en dus, gelet op de voorziene leveringstermijn (cfr. supra), al lang uitgevoerd zou moeten zijn.

Daarenboven dient ook opgemerkt te worden dat zelfs indien het contract in kwestie niet gedateerd zou zijn, quod non, u uw vrees alsnog niet aannemelijk wist te maken. Zo betreft het vooreerst een contract met het bouwbedrijf, Said Shikeb Akhon Zada Construction & Road Company, en dus niet met een Amerikaanse partner of de Amerikaanse basis te Khogyani (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 19-21). Voorts spreekt ditzelfde contract u ook tegen waar u beweert dat u het contract niet kon opzeggen, daar het stipuleert: "Commander S.(...) M.(...) is obliged to deliver the mentioned material within the given time frame. In case he will not deliver the material, he is not entitled to claim the money"; en blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat het contract na uw vertrek uit Afghanistan nog steeds zou behartigd worden door B.(...) J.(...) (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 21-22), en dit zonder dat hij hierdoor enige problemen met de Taliban of wie dan ook zou kennen (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, p. 22).

Volledigheidshalve kan aan dit alles nog toegevoegd worden dat zelfs indien u uw werk als contractor/toeleverancier van het Amerikaanse leger al aannemelijk had weten te maken, quod non, dit niet betekent dat er sowieso een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon zou bestaan. Zo blijkt immers uit het EASO rapport "Afghanistan Insurgent strategies - Intimidation and Targeted Violence against Afghans" van december 2012 dat "for low-profile persons [contractors], it is possible to escape insurgents' threats by stopping an activity or quitting a job [...]" (p. 61).

Gelet op dit alles is het dan ook niet aannemelijk dat er in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat, en kan u dan ook de vluchtelingenstatus niet toegekend worden.

De door u neergelegde tazkara, alsook die van uw vader, veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar ze louter uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke in deze beslissing niet betwist worden. De documenten ivm uw vaders werk bij de Afghan Border Police (APB) werpen evenmin een ander licht op dit alles, daar, zoals reeds vermeld, het voormalig werk van uw vader niet door het Commissariaat-generaal in vraag gesteld wordt. De bewijswaarde van de andere documenten is gelet op bovenstaande appreciatie van het door u neergelegde contract gering. Ook de door u neergelegde foto's van u en uw broer veranderen niets aan het bovenstaande, daar er geenszins uit afgeleid kan worden dat de overleden persoon daadwerkelijk uw broer is of in welke omstandigheden hij juist om het leven zou gekomen zijn.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit Surkhrod, Nangarhar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Volgens het UNHCR vervalt voor mannelijke alleenstaanden immers de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken ("UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010). Voorts bent u duidelijk bekend met de weg naar Jalalabad, hebt u enige affiniteit met de stad (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 7-8), en is het, gelet op de geografische nabijheid van uw dorp en werkplek, niet aannemelijks dat u eerder slechts 2 maal in Jalalabad zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, p. 9). Tot slot spreekt u zowel Dari als Pashtou, kan u enigszins lezen en schrijven, en bezit u reeds enige werkervaring als arbeider (Gehoorverslag CGVS, 5 juni 2013, pp. 4; 8; 17). Kortom, allemaal elementen die u in staat moeten stellen om in Jalalabad werk te vinden en uw integratie aldaar te bewerkstelligen. Dat u zich te

Jalalabad niet zou kunnen vestigen, houdt op zich ook geen steek, daar reeds bleek dat uw beweerde problemen niet aannemelijk zijn. Ook vanuit het kader van uw asioldossier bekeken is er dus geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen hervestigen.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de stad Jalalabad dient gewezen worden op het feit dat uit een analyse door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) weliswaar blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker stelt dat hij de werkzaamheden van zijn vader zowel in de vragenlijst als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de doeken heeft gedaan. Vanzelfsprekend ligt de verdwijning van zijn broer aan de basis van het vertrek van verzoeker. Niettemin mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker een verhoogd risicoprofiel heeft vanwege de voormalige werkzaamheden van zijn vader. Bijgevolg kan uit de afgelegde verklaringen niet worden afgeleid dat verzoeker zich niet op de voormalige werkzaamheden van zijn vader zou steunen ter staving van zijn asielrelaas. De verklaringen van verzoeker omtrent de detentieperiode van zijn broer bevatten een tegenstrijdigheid wegens een taalprobleem. Vertaalproblemen tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn frequent wegens de tijdsdruk en kunnen achteraf bijzonder moeilijk worden rechtgezet. Bovendien is het voor verzoeker bijzonder moeilijk om gebeurtenissen exact in de tijd te situeren, gelet op zijn rurale achtergrond en beperkte opleiding. Verzoeker houdt vast aan zijn verklaring dat zijn broer werd vastgehouden voor een periode van minstens twee maanden, zonder dat hij deze periode exact kan bepalen. De toevoeging dat de broers van Jamagul achter de ontvoering van zijn broer zitten is een veronderstelling van verzoeker. Zeker is dat de taliban achter deze daden zitten, al kunnen de broers van Jamagul hier hun medewerking aan verleend hebben. Dat verzoeker geen kopie kan voorleggen van de dreigbrieven is te wijten aan het feit dat deze door de familie van verzoeker worden gebruikt om bescherming af te smeken ten aanzien van de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker is bijgevolg in de materiële onmogelijkheid om hiervan een origineel exemplaar neer te leggen, maar het ontbreken van deze dreigbrieven doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Authentieke documenten uit Afghanistan worden overigens in de praktijk door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgedaan als vervalst, zodat verzoeker

vraagtekens plaatst bij de vereiste een originele dreigbrief voor te leggen. Verzoeker bezit een beperkte opleiding en een gebrekkige kennis van het Engels. Het contract is opgesteld in het Engels en technisch van aard. Om dit te kunnen lezen heeft verzoeker om de bijstand verzocht van derden die hem de inhoud hebben meegedeeld. Deze derden hebben zelf een gebrekkig inzicht in het contractenrecht en het kan bijgevolg niet aan verzoeker verweten worden dat hij zijn asielaanvraag mede steunt op een gebrekkige kennis van dit contract. De suggestie dat verzoeker door het beëindigen van het contract een einde zou kunnen maken aan de bedreigingen op basis van een EASO rapport kan niet worden aanvaard, gezien de professionele werkzaamheden onder het contract legitieme werkzaamheden zijn en van verzoeker, die niet over een andere inkomstenbron beschikt, niet kan worden verwacht deze te beëindigen. Ook de suggestie in de bestreden beslissing om zich te vestigen in Jalalabad kan niet worden aanvaard. Zo erkent de bestreden beslissing dat criminaliteit er nog steeds een groot probleem is waartegen de lokale autoriteiten niet kunnen optreden en wordt geen rekening gehouden met het bijzondere profiel van verzoeker, nu hij werkzaam was voor een aannemingsbedrijf dat werkzaam was voor buitenlanders. Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen tot ondersteuning van zijn asielrelaas, dat in het geheel bekeken coherent, plausibel en in overeenstemming met welbekende feiten in het land is. Het niet up to date zijn van alle schriftelijke stukken is geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Het niet meedelen van bepaalde details of anekdotes is te wijten aan stress tijdens het gehoor, het ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en verklaarde bij de indiening van zijn aanvraag uitdrukkelijk dat zijn leven in gevaar is. Verzoeker zet enkele theoretische beschouwingen rond het subsidiaire beschermingsstatuut uiteen. Hij stelt dat recente rechtspraak van de Raad benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land en dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen opdat er sprake zou zijn van de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat er voortdurende mensenrechtenschendingen zijn in Afghanistan en dat uitwijken naar een andere regio geen optie is, aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Dit is een algemeen bekend gegeven. Ter illustratie verwijst hij naar een rapport van Amnesty International waarin de actuele situatie in Afghanistan beschreven wordt.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Voortdurende mensenrechtenschendingen zijn in Afghanistan de realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Door de afwijzing van de asielaanvraag wordt verzoeker *de facto* gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan.

In een vierde middel voert verzoeker de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker verwijst tevens naar de materiële motiveringsplicht. Hij zet deze beginselen uiteen en meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, aangezien ze feitelijk onjuist zijn en falen naar recht. De bestreden beslissing werd volgens hem niet voldoende zorgvuldig voorbereid.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijk verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel het werk van zijn vader bij de grenspolitie vermeld heeft en stelde dat het heel moeilijk is in Afghanistan als er iemand voor de overheid werkt. Vervolgens stelde verzoeker onmiddellijk dat zijn broer werd ontvoerd (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Daarnaast stelde hij zelf nooit te hebben gewerkt (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 2). Uit het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt echter plots dat zijn vader vroeger werkzaam was bij de grenspolitie onder Haji Zahir Qadir, maar na diens ontslag een steengruisbedrijf oprichtte, waarin ook verzoeker en zijn broer werkzaam waren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8, 17, 18 en 19). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat, in tegenstelling tot wat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken liet uitschijnen, zijn beweerdde problemen geenszins te maken hebben met de werkzaamheden van zijn vader bij de grenspolitie (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat niet uit het oog mag worden verloren dat hij een verhoogd risicoprofiel heeft vanwege de voormalige werkzaamheden van zijn vader, stelt de Raad vast dat de vader van verzoeker gestopt was met dit werk en weigerde om een andere functie in te vullen bij de overheid. Nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij omwille van deze werkzaamheden ooit enige problemen zou hebben gekend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover, voor wat betreft de vermeende band van het voormalige werk van zijn vader en zijn beweerdde problemen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker stelt dat bij de ontvoering van zijn broer een dreigbrief van de taliban werd achtergelaten in zijn truck (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Bovendien zou verzoeker nadien ook zelf twee dreigbrieven hebben ontvangen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Ondanks het feit dat verzoeker tot driemaal toe stelde dat deze dreigbrieven onderweg waren met de post (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20), stelt de Raad vast dat deze door verzoeker niet werden neergelegd. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij de dreigbrieven niet kan voorleggen omdat deze door zijn familie worden gebruikt om bescherming af te smeken van de Afghaanse autoriteiten, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere *post factum* verklaring is van verzoeker die geenszins wordt gestaafd. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de periode dat zijn broer door de taliban zou zijn gevangengenomen. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer gedurende vijf maanden vast zat (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat zijn broer twee maanden of twee maanden en twintig dagen vermist was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 20).

Voorts stelt de Raad vast dat waar verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn broer werd ontvoerd en vermoord omdat de broers van Jamargul wilden dat hij bommen in de basis zou brengen en dat dit door zijn broer geweigerd werd, dit ook volledig onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken en aldaar enkel sprak over de vroegere werkzaamheden van zijn vader bij het vermelden van de ontvoering van zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20 en stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 3). Bij het invullen van de vragenlijst

wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 13, vragenlijst CGVS, p. 1).

Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift deze tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door het verkeerd vertalen en noteren van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep en dat hij alle elementen heeft kunnen aanhalen die hebben geleid tot zijn vertrek (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Waar verzoeker deze tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door te wijzen op zijn rurale achtergrond en beperkte scholing, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonst dat zijn ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aantoonst dat het bedrijf van zijn vader, broer en hemzelf effectief leverde aan de Amerikaanse basis in Khogyani. Nochtans stelt verzoeker dat het een dergelijk contract is dat aan de basis ligt van zijn problemen en zelfs dat het door hem voorgelegde contract is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15, 19 en 21). Het contract dat verzoeker voorlegt betreft echter een contract met het bouwbedrijf Said Shikeb Akhon Zada Construction & Road Company en dus niet met de Amerikaanse basis in Khogyani of een Amerikaans bedrijf.

Verzoeker stelt verder in onderhavig verzoekschrift dat het niet meedelen van bepaalde details of anekdotes te wijten is aan de stress tijdens het gehoor, het ingebakken wantrouwen ten opzichte van de overheid en de opgelopen trauma's. De Raad stelt echter vast dat verzoeker er niet in slaagt de talrijke gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend niets heeft gemeld (stuk 4). De overige argumenten die verzoeker aanvoert om zijn gebrekkige kennis te verschonen, met name het feit dat er een ingebakken wantrouwen is ten aanzien van de overheid en er opgelopen trauma's zijn in het land van oorsprong, zijn evenmin bij machte om bovenstaande vaststellingen te verklaren. Verzoeker legt overigens niet uit in welke mate er in zijn hoofde sprake zou zijn van een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid, noch welke traumatische gebeurtenissen hij heeft meegemaakt of minstens op welke manier dit hem zou verhinderen om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent voormelde gegevens. Dit zijn dan ook louter beweringen, die geenszins worden gestaafd.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een

intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Voor zover verzoeker socio-economische bezwaren uit met betrekking tot een vestiging in Jalalabad, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit het ter zake door verzoeker geciteerde rapport van Amnesty International blijkt dat de leefomstandigheden in de sloppenwijken en vluchtelingenlampen van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

Verzoeker is een alleenstaande volwassen jongeman die Dari en Pashtou spreekt, werkervaring heeft als arbeider en wiens vader eigenaar is van een constructiebedrijf waarin arbeiders waren tewerkgesteld (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 8, 13, 15 en 17 en stuk 12). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij reeds enkele keren in Jalalabad is geweest en een zekere kennis heeft van de stad en de weg ernaar toe (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 8 en 9). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. Naar het oordeel van de Raad zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een bijzonder profiel heeft omdat hij werkzaam was een aannemingsbedrijf dat werkzaam was voor buitenlanders, stelt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat het bedrijf waarin hij werkte effectief aan de Amerikaanse basis in Khogyani leverde.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidssparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of

overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

Het door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rapport van Amnesty International bespreekt de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar toont niet aan dat er in Jalalabad een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF